

SAECULUM

mint dagasztóasszonyok kezein az erek,
ismét lüktet a hajnal, a *kibérlett lelkiismeret*,
öreg és bűdös, fogaimmal őrlöm majd reggelre
a kávébabot, gyilkos leszek, ha megmaradok.

hát így készül a pannon férfi,
ha nem ölik meg, végez magával,
beteg lesz, megtámadják a férgek,
fürtjén rohad, pedig még életben van.

költő volnék, kinek szíve csupán temető,
hol nagy báltermek kezdődnek,
hogy szűk sikátorokban végződhessenek.
azt hiszem, amit most látok,
ez a plátói magyarság, azt hiszem,
ez nem érte meg.

kik ezek, akik elveszítik a világot?
hol létrejött a szépség a diszkriminációért,
ott nem születhet mindenki rímhányónak.

sötét e földrész, s *ráfeküdt az éj*,
kémények nyerítik a füstöt hasa alatt,
pedig szeretnek az istenek engem,
ahogyan megöröklöm akaratom,
próbáltam az a tücsök lenni,
ki a hangyák életét éli,
de mi önszántunkból lettünk tömeg,
mint vergődő fény tűhegyek peremén.